

ДЖ. Т. ГАЙСИНГЕР

БЕЗМИЛОСТНИ

СЪЗДАНИЯ

Взривяващ роман за любов, лъжи и обсебване

Анестроф

ДЖ. Т. ГАЙСИНГЕР

БЕЗМИЛОСТНИ СЪЗДАНИЯ

Превод от английски
Маргарита Спасова

Анотроф

София, 2024

J. T. Geissinger
Ruthless Creatures

Text copyright © 2021 by J. T. Geissinger, Inc.

All rights reserved.

Published in the Bulgarian language by arrangement with ANA Sofia
Ltd., working in conjunction with The Bent Agency.

Дж. Т. Гайсингер
Безмилостни създания

© Маргарита Спасова, превод, 2024

© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2024

© Апостроф – запазна марка на „Алто комюникейшънс енд
пблшинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-7754-08-7

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, организациите, местата, събитията и инцидентите, описани в романа, са продукт на въображението на автора или са пригодени за целите на повествованието.

На Джей, моята любима отрова.

*Любовта е отрова. Сладка отрова, да, но въпреки това
ще те убие.**

– Джордж Р. Р. Мартин

---

* Мартин, Джордж Р. Р. Сблъсък на крале. Песен за огън и лед, №2.
Прев. Валерий Русинов. София: БАРАД, 2001. – Б. р.

ПЛЕЙЛИСТ

Desperado, Rihanna
Beautiful Girl, Junge Junge
My Oh My, Camila Cabello
Black Magic, Jaymes Young
Is This Love?, James Arthur
Superposition, Young the Giant
Infinity, Jaymes Young
Fall For You, Leela James
Don't Give Up on Me, Andy Grammar
All Over Again, Leela James
Rise Up, Andra Day

– *И*звинявай, но повече не мога така. Истината е, че само аз полагам усилия.

Гласът в слушалката звучи мрачно. Крис е напълно прав. Той искрено съжалява, че връзката ни не се получава. Нищо чудно. Отдавна предчувствах такъв развой на нещата. Лошото е, че изобщо не ми пука.

Иначе нямаше да сме в това положение.

– Да, ясно. Хайде, чао.

Настъпва кратка пауза, колкото съжалението да прерасне в раздразнение.

– Какво? Само това ли ще кажеш? Ходим от два месеца и накрая ми казваш „хайде, чао“?

Вместо да съм разстроена, аз чувствам облекчение. Но че не мога да го призная на глас.

Както стоя до мивката в кухнята, поглеждам през отворения прозорец към двора. Денят е ведър и слънчев, есента скрибуца във въздуха, както всеки септември на езерото Тахо.

Идеалният сезон за сватба.

Пропъждам неканената мисъл и се съсредоточавам върху разговора.

– Е, какво да ти кажа? Ти късаш с мен.

– Очаквах по-адекватна реакция. – Тонът става заядлив. – Трябваше сам да се сетя.

Крис не е лош. Не е избухлив като предишния или депресивен досадник като по-предишния. На техния фон Крис даже е свестен.

Трябва да го сватосам с приятелката ми Мерибет. Създадени са един за друг.

– Затънала съм в работа. Не ми остава време за връзка. Знам, че ме разбираш.

Нова по-дълга пауза.

– Ти преподаваш рисуване с пръсти на шестокласници.

Настръхвам.

– Преподавам изобразително изкуство.

– Да. На няколко дванайсетгодишни деца. Нищо лично, просто работата ти не е натоварваща.

Решавам да замълча, понеже нямам сили да споря. Крис го приема като покана за фронтална атака.

– Хората ме предупредиха да не се захващам с момиче с твоето минало.

Моето „минало“... Какъв учтив евфемизъм.

Зарязаната невеста, чийто годеник изчезна безследно в навечерието на голяма църковна сватба преди пет години. Това моето не е багаж, ами карго. Искане за мъжество, за да ме поемеш.

– Искане да останем приятели, Крис. Знам, че не съм идеална, но...

– Трябва да прогълтиш напред, Нат. Все някой трябва да ти го каже! Ти живееш в миналото. Хората те съжаляват.

– Знам това. Нали виждам как ме гледат.

– Кингс бийч е приятно курортно граче на северния бряг на Тахо с население от около четири хиляди души. Струва ми се, че вечер още се молят за мен.

Понеже мълча, Крис въздъхва.

– Не исках да прозвучи така...

– Все едно. Виж, хайде просто да си кажем довиждане. Наистина искам да останем приятели. Ти си добър човек. Нали не се сърдиш?

След малко Крис отсича:

– Не, разбира се. Не се сърдя. Безразлично ми е, макар че безразличието е твоя специалност. Пази се, Нат.

Той затваря, а аз оставам заслушана в осиротялата тишина. Въздъхвам и затварям очи.

Крис греша. Аз не съм безразлична. Чувствам... тревога... умора... тиха депресия... непреходна меланхолия, примесена с кротко отчаяние.

Изобщо не съм емоционален айсберг, както твърдят.

Окачвам слушалката на стенния телефон. Той моментално звъни наново.

Колебая се дали да отговоря, или да хвана бутилката, както всяка година по същото време. Обаче преценявам, че остават десетина минути преди началото на ежегодния алкохолен ритуал.

– Ало?

– Знаеш ли, че случаите на шизофрения скачат в началото на ХХ век, когато котките стават популярен домашен любимец?

Това е Слоун, моята най-добра приятелка. Не признава баналните поздравии, което е една от многото причини да я обичам.

– Защо мразиш котките? Намирисва ми на психоза.

– Защото са космати серийни убийци, чиито акита гъмжат от амеби, които разяждат човешкия мозък. Но те търся по друг повод.

– Какъв?

– Май ще си взема куче.

Представям си бунтарката Слоун с куче и поглеждам към Моджо, който дреме на слънчевото петно в хола. Той е тъмнокафяв мелез с белези на овчарско куче, 45 килограма любов и рунтава дружелюбна опашка.

Двамата с Дейвид го спасихме, когато беше на два месеца. Сега е на седем години, но се гържи като старец. Не съм виждала толкова сънливо куче. Сигурно е кръстоска с ленивец.

– Всеки ден трябва да чистиш акита, да го извеждаш и да го къпеш. Все едно имаш малко дете.

– Именно. Един вид тренировка.

– Откога обмисляш да имаш деца? Че ти фикус не можеш да гледаш.

– Тази сутрин видях един убийствено готин мъж в Спратс. Биологичният ми часовник заби като Биг Бен. Висок, тъмнонос и красив... Нали знаеш колко си падам по набола брада? – Тя въздиша. – Неговата беше епична.

Усмивам се и си представям как Слоун съзерцава въпросния мъж в бакалията. Обикновено става обратното. Йога класовете ѝ са пълни с обнадеждени самотни мъже.

– Епично набола брада... интересно.
– Нещо като тридневна брада на стероиди. Приличаше на пират. Излъчваше опасна бруталност. Феноменално готин мъж. Бррр.

– Готин, казваш? Значи е турист.

Слоун изсумтява.

– Трябваше да му предложи да му покажа забележителностите!

Засмивам се.

– Вече така ли наричаш гърдите си?

– Завистница! Те са моят актив. Изкарали са ми гузина безплатни пипиета. – Тя млъква за момент. – Искаш ли довечера да отидем в „Даунриджър“?

– Извинявай, не мога. Имам планове.

– Аха, тези ги знам. Време е да скъсаш с миналото. Да обърнеш традицията.

– И да се напия навън вместо въкъщи?

– Точно така.

– Мерси, ще пропусна. Грозно е да повръщаш на обществено място.

Слоун се куска.

– Ти никога не повръщаш. Лишена си от този рефлекс.

– Много странни неща знаеш за мен.

– Между нас няма тайни, съкровище. Знаем се от детската градина.

Отбелязвам сухо:

– Колко трогателно. Като сладникава поздравителна картичка.

Тя ме игнорира.

– Аз черпя. Което е коз за скъперника в теб.

– Да не искаш да ме изкараш циция?

– Доказателство номер едно: миналата Коледа ми преподари ваучер за двайсет долара в „Аутбек Стекхаус“.

– Пошегувах се!

– Хм. – В гласа ѝ има съмнение.

– А ти трябва да го пробутаеш на трети човек. Това е номерът. Шегичка.

– Само за човек с мозъчна травма след автомобилна катастрофа. За нормалните хора не е смешно.

Въздишам тежко и драматично.

– Добре. Тази година ще ти купя кашмирена пуловер. Доволна ли си?

– Идвам след петнайсет минути.

– Не. Никъде няма да ходя.

Слоун отсича категорично:

– Няма да те оставя вкъщи да се наливаш с шампанското, което трябваше да изпиеш на собствената си сватба.

Другото остава неизречено, но увисва във въздуха.

Днес се навършват пет години от изчезването на Дейвид.

В Калифорния на петата година, след като обявят някого за безследно изчезнал, го приемат за покойник. Дори да е жив и здрав, законът го признава за мъртъв.

Необратимият крайъгълен камък.

Обръщам гръб на прозореца и красивата слънчева гледка.

В ума ми изниква Крис. Горчивината, с която заяви, че живея в миналото... и че всички го знаят.

Дори и аз.

– Добре. Ела да ме вземеш след петнайсет минути – промълвявам.

Слоун ахва.

Затварям телефона, преди да размисля, и отивам да се преоблека.

Ако ще се напивам пред хората, поне да съм хубава.

***

„Даунриджърс“ е непринудено заведение на брега с изумителна гледка към Сиера Невада от едната страна и езерото Тахо от другата.

Тази вечер залезът ще бъде прекрасен. Слънцето преваля в огнено зарево, което бавно пълзи към хоризонта. Ние сядаме до прозореца, така че да виждаме едновременно езерото и бара, който е претърпан с народ. Предимно познати.

Нормално, цял живот съм живяла тук.

Още не сме седнали, а Слоун вече шепне:

– Ето го! Тук е!

Оглеждам се объркано.

– Кой?

– Пиратът! Седи в края на бара!

– Пиратът с епично наболата брада? – Извивам врат, за да огледам народа. – Кой...

Преди да успея да довърша, го виждам – обсебил половината бар, седи на стол, който изглежда като да е за джуджета. Наистина впечатляващ тип.

Широки рамене. Разрошена тъмнокестенява коса. Изсечена челюст с набола брада. Черно кожено яке в комбинация с черни дънки и кубинки, които изглеждат едновременно скъпи и очукани от безмилостно носене. Масивни сребърни пръстени украсяват палеца и средния пръст на дясната му ръка.

Единият е с печат. Другият с череп.

Тъмни очила скриват очите му.

Странно, че носи слънчеви очила вътре в бара. Сякаш има какво да крие.

– На мен повече ми прилича на рок звезда. Или на рокер. Сякаш е слязъл от снимачната площадка на „Синове на анархията“. Обзалагам се на десет долара, че е наркодилър.

– Какво от това? – прошепва Слоун, без да откъсва очи от него. – Ако ще да е Джек Изкормвача, ще му дам да свърши на циците ми.

Отбелязвам с умиление:

– Мръсница.

Тя махва с ръка.

– Просто харесвам опасни алфа мъжкар, от които струи енергията на големия пенис. Не ме съди толкова строго.

– Ами, действай. Аз ще си взема питие и ще следя да не ти извади нож.

Махвам на сервитьора. Той се усмихва в знак, че ще гоиде възможно най-скоро.

Слоун казва:

– Не, отчаяно е. Никога не преследвам мъж, който и да е той. Не е достойно.

– А достойно ли е да точиш лиги като кокер шпаньол? Хай-де, върви да оседлаеш жребеца, каубойко. Аз отивам до тоалетната.

Ставам и се отправям към женската тоалетна, като оставам Слоун да хапе устни от нерешителност. Или похот...

Нарочно се бавя в тоалетната, мия си ръцете и си проверявам червилото в огледалото над мивката. Аленочервено е, с уместното название „Сладка отрова“. Не знам защо си го сложих, тъй като вече не се гримирам. Навярно така отбелязвам деня, в който законът обявява изчезналия ми годеник за покойник.

О, Дейвид. Какво стана с теб?

Връхлита ме внезапна вълна отчаяние.

Облягам се на ръба на мивката, затварям очи и издишам бавно, на пресекулки.

Отдавна не съм изпитвала толкова силна скръб. Обикновено клокочи тихичко, а пък аз свикнах да не ѝ обръщам внимание. Тъпа болка зад гръдната кост. Протяжно стенание в черепа, което мога да заглуша, докато почти онемее.

Почти, но не съвсем.

Хората казват, че времето лекува всички рани. Тъпаци.

Рани като моите не се лекуват. Просто се научих да туширам кървенето.

Приглаждам косата си с пръсти и вдишвам дълбоко няколко пъти, за да се овладея. Съветвам се наум, лепвам усмивка на лицето си, след което отварям вратата и излизам.

И веднага се блъсвам в огромен неподвижен обект.

Отстъпвам назад, препъвам се, губя равновесие. Преди да успея да падна, нечия грамадна ръка се протяга и ме подхваща над лакътя, за да ме задържи.

– Полека.

Гласът е приятен и грезав. Вдигам глава и се озовавам очи в очи със собственото си отражение в чифт слънчеви очила.

Пиратът. Наркодилърът. Онзи тип с енергията на големия penis и епичната набола брада.

По гръбнака ми пробягва електрическа искра.

Раменете му са масивни. Той е масивен. Сигнал изглеждаше едър, но в цял ръст е безумно висок. Като викинг.

Аз определено не съм гребна, но го този мъж се чувствам миниатюрна.

От него полъхват нотки на скъпо каберне: кожа, пури, намек за горска пътека.

Силното сърцебиене сигурно се дължи на това, че едва не паднах по гръб.

– Много съжалявам. Не гледах къде вървя. – *Защо се извинявам? Не аз, а той стоеше точно пред проклетата врата на тоалетната.*

Пиратът не отговаря. Но не пуска ръката ми и не се усмихва. Стоим мълчаливо, никой от нас не помръдва и той явно няма никакво намерение да се махне от пътя ми.

Поглеждам го изпод вежди.

– Ако обичате.

Той накланя глава. Макар да не виждам очите му, усещам, че ме изучава внимателно.

Точно когато започва да става неловко, той пуска ръката ми. Без да каже и дума, непознатият бутва вратата на мъжката тоалетна и хлътва вътре.

Смутена, за миг оставам като истукан, мръщейки се към вратата, преди да се насоча обратно към Слоун. Намирам я с чаша бяло вино в ръка и с друга за мен.

– Пиратът тъкмо влезе в тоалетната – казвам, докато се намествам на стола. – Ако побързаш, можеш да го сгащиш в ъгъла, преди да хукне към Черната перла за нови набези.

Тя отпива смело от виното си.

– Имаш предвид похищения. Само че той не се интересува.

– Откъде знаеш?

Тя свива устни.

– Сам ми го каза.

Шокирана съм. Това е безпрецедентно.

– Не може да бъде!

– Може. Приблжих го с най-съблазнителната си походка в стил Джесика Рабит, наврях цици в лицето му и го попитах дали иска да ме черпи едно питие. И знаеш ли какво ми отговори? „Не проявявам интерес.“ Дори не ме погледна!

Поклащам глава и отпивам от виното.

– Значи е гей.

– Моят гей рагар показва „хетеро“, но благодаря за подкрепата.

– Тогава е женен.

– Не... нищо подобно. Отдалече се вижда, че не е опитомен.

Сещам се за уханието му, когато се спънах в него, безпозгрешно сексуалните феромони, лъхащи на талази от него, и приемам преценката ѝ.

Лъвът, който броди из Серенгети, няма жена. Защото е прекалено зает да търси плячка, която да разкъса.

Сервисьорът пристига, за да вземе поръчката ни. Когато си тръгва, започваме да дрънкаме за дреболии, после Слоун пита какво става с Крис.

– Ами той, тъй...

Тя ме поглежда неодобрително.

– Не си го направила.

– Чакай! Той ме заряза.

– Не знам дали знаеш, че мъжете очакват секс все някога.

– Не бъди зла. Просто моята вагина пусна кепенците.

– Ако не пуснеш пенис в нагорещената фурна, ще прегориш.

Ще пресъхнеш завинаги.

Това ме устройва. Либидото ми изчезна заедно с годеника ми. Но трябва да я разсея, преди да ме подложи на терапевтичен сеанс.

– Беше обречено. Според него котките са по-умни от хората.

Слоун е потресена.

– Добре, че се отърва.

И понеже искам да я развеселя, казвам:

– Мисля си да го запозная с Мерибет.

– Твоята колежа? Онази, която се облича като амиш?

– Не е амиш. Учителка е.

– Да не преподава биене на масло в чутура и ремонт на каруци?

– Не, преподава физика и химия. Обаче шие юргани. И има пет котки.

Слоун потреперва и вдига чашата.

– Ще бъде сватба като в рая.

Чуквам чашата си в нейната.

– Желяз им гълго и потънало в косми бъдеще.

Отпиваме. Аз гаврътвам чашата на един гъх, за да ядосам Слоун.

Когато я оставям празна на масата и кимвам за втора, тя възгъхва. Пресяга се през масата и улавя ръката ми.

– Знаеш, че те обичам.

И понеже усещам накъде отиват нещата, поглеждам към езерото.

– От това ядене на зеле ти се е размътвил мозъкът.

– Тревожа се.

– Няма нужда. Добре съм.

– Не си. Ти вегетираш. Има разлика.

Ето затова трябваше да си остана вкъщи.

Заговарям с едва чути глас:

– Трябваша ми две години, докато свикна да шофирам, без да си мисля: „Ами ако не свърна на този завой? Ами ако се блъсна челно в стената?“ Измина още една година, преди да престана да търся в гугъл „безболезнени начини за самоубийство“. После още една, преди да престана да плача, когато ми скимне. И едва от няколко месеца не търся лицето му в тълпата. Аз живея с призрака на мъжа, с когото мислех, че ще остаряя, със задушавачата тежест на въпросите, които ще останат без отговор, и със смазващото чувство на вина, че последните ми гуми бяха: „Ако закъснееш, ще те убия.“

Откъсвам поглед от прозореца и я поглеждам.

– На този фон вегетирането ми е победа.

Слоун прошепва с насълзени очи:

– Милата ми.

Преглъщам внезапно появилата се буца. Тя пак стисва ръката ми и казва:

– Знаеш ли какво ни трябва?

– Електрошокова терапия?

Слоун пуска ръката ми и поклаща глава.

– Да ти имам черния хумор. Щях да кажа гуакамоле.

– Ти ли черпиш? Защото гуакамолето тук е десет долара за две супени лъжици, а после излиза, че аз съм скръндзата.

Тя се усмихва нежно.

– Това е един от многото ти недостатъци, но перфектните хора са скучни.

– Добре, но те предупреждавам, че не съм яла нищо от сутринта.

– Съкровище, познавам те достатъчно добре, за да знам какъв звяр си, когато си гладна. Помниш ли онзи път, когато ядохме пуканки, докато гледахме „Тетрагката“? Едва не ми отхапа пръста.

– Нямам търпение да остареем и да те застигне деменцията. Тази фотографска памет е истинско наказание.

– Защо мен? Ти не ядеш зеленчуци!

– Ето, сега ще хапна малко смачкано авокадо. Броу се, нали?

– Авокадото е плод, кратунке.

– Е, нали е зелено?

– Да.

– Значи е зеленчук.

Слоун поклаца глава.

– Ти си безнадежден случай.

– Потвърждавам го.

Споглеждаме се с усмивка. В този момент случайно поглеждам към другата страна на ресторанта.

Седнал сам на една маса, с гръб към прозореца и с бира в ръка, непознатият ме гледа настойчиво.

Свалил е тъмните очила, така че мога да видя очите му.

Те са тъмнокафяви като бирата „Гинес“, широко разположени под строгите вежди и оброчени от гъсти черни мигли. Фиксирани върху мен с нечовешка настойчивост, очите му ме пронизват, не мигат и не помръдват.

Но, о, как мрачно горят.

Дж. Т. Гайсингер
Безмилостни създания

Превод *Маргарита Спасова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

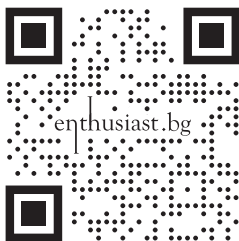
Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 22
ISBN 978-619-7754-08-7

Издава

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблйшнз“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Апостроф“ можете да закупите от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Преди пет години годеникът ми изчезна. Останах с булчинска рокля, която никога няма да облека, и рани, които не могат да бъдат излекувани. Мъжът, около когото граях бъдещето си, се изпари като призрак. Всичко, което имам сега, е разбито сърце и милиони въпроси без отговор.

Докато в града се появи мистериозен непознат.

Висок, тъмен и опасен, Кейдж е изтъкан от тайни и сексапил. Макар да знам, че крие нещо, съм привлечена към него като молец към пламък.

Интензивността на връзката ни е пристрастяваща, несравнима с нищо, което съм усещала досега. Между нас припуква похот при всеки поглед, желанието прераства в изпепеляваща страст и аз пропадам все повече, неспособна да устоя.

Но тогава откривам, че той е свързан с нещо мрачно от миналото ми и разбирам какво се случва, когато си безразсъдно близо до огъня.

Изгаряш.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786197 754087